

Arrest

nr. 313 036 van 16 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. I. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Ibrahimkhail (district Khogyani, provincie Nangarhar). U woonde in uw geboortedorp samen met uw moeder, 2 jongere zussen, en 1 oudere en 2 jongere broers. Ook uw oudere broer S. (...) woonde tot eind 2017 in hetzelfde huis, tot hij besloot om bij het leger te gaan. Uw vader is in 2014 of 2015 aan hartproblemen gestorven. Voor zijn dood werkte uw vader als landbouwer. U bent niet naar school gegaan in Afghanistan maar bezocht op onregelmatige basis wel de nabijgelegen madrasa, waar u enig onderricht kreeg over de Koran. U had verschillende bezigheden: u teelde tarwe en maïs, verzorgde enkele schapen, en u sprokkelde hout in de bergen.

Enkele achterneven van u, die ook in uw regio woonden, waren talibanleden. Deze verre familieleden van u, waarnaar u verwijst als uw tarboors (een term die zowel verwantschap als een zekere vijandigheid omvat),

trachtten meermaals om uw broer te rekruteren voor de taliban. Het huis van uw familieleden lag aan één van de velden van uw familie. Dat veld wilden zij graag in handen krijgen, zodat hun schapen daarop konden grazen. Eind 2017 zag uw broer S. (...) dat hun schapen daar aan het grazen waren, hoewel daar maïs op aan het groeien was. Uw broer gooide stenen naar de schapen om ze weg te jagen, hetgeen uw verre familieleden zagen en hen kwaad maakte. Zij bedreigden uw broer, zeggende dat hij steeds weigerde de taliban te vervoegen, en ze schoten zelfs met hun wapens om hem schrik aan te jagen. Uw broer rende naar huis, en vertelde over het gebeurde en zei dat hij niet langer in het dorp wilde blijven maar in het leger wilde gaan. Hij vertrok de volgende ochtend uit het huis zonder iemand iets te zeggen. Ongeveer 3 weken later werd u thuis benaderd door 2 van uw achterneven en enkele talibancollega's van hen, om te vragen waar uw broer was. U vertelde hen naar waarheid dat u niet wist waar hij was. Zij wilden weten waarom uw broer de taliban niet vervoegde.

Uw broer belde uw familie 2 maanden na zijn vertrek op vanuit Kabul om te laten weten hoe hij het stelde. In het dorp werd 4 of 5 maanden na het vertrek van uw broer bekend dat hij bij het leger was gegaan. U werd vanaf dan ook benaderd door uw achterneven van de taliban om hen te vervoegen. U weigerde op hun eis in te gaan, waarna zij u sloegen. Ze vielen u sindsdien ook regelmatig lastig door naar uw huis te komen op uren naar hun keuze, soms laat 's avonds, en te eisen dat u hen eten en drinken zou opdienen.

Nadat uw broer al 10-11 maanden in het leger had gewerkt, belde hij u op om te zeggen dat hij terug naar Kabul kwam. Hij wilde op bezoek komen bij u thuis, maar omwille van het risico weigerde uw moeder dat. Uw broer kwam desondanks toch naar uw huis. Enkele dagen voor dat bezoek van uw broer hadden talibanleden u nog opgedragen om samen met enkele andere jongens water en wapens naar een militaire positie van hen te brengen. Enkele dagen nadat uw broer naar huis was gekomen klopte de taliban aan bij u. Aanvankelijk wilden ze dat u weer zou helpen met het dragen van water. Nadat uw moeder hen met het excuus dat u ziek was wegstuurde, kwamen de talibanleden diezelfde avond terug naar uw huis. Ze wisten dat uw broer S. (...) thuis was en eisten dat hij zich kwam overgeven, of dat ze hem met dwang kwamen halen. Er brak een vuurgevecht uit. Uw broer gaf zich uiteindelijk over om uw familie niet in gevaar te brengen. Enkele minuten later werd uw broer doodgeschoten. Na de begrafenis van uw broer, die de volgende dag plaatsvond, werd u door uw oom langs moederszijde uit Afghanistan weggestuurd.

U verliet Afghanistan rond september 2018 via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk en bereikte België op 8 oktober 2020. Daar diende u op 15 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de betaalkaart en badge van het werk van uw broer (origineel) en 14 foto's van uzelf en van uw broer op zijn werk (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst legde u de oorzaak voor de pogingen van uw achterneven om uw broer en uzelf te rekruteren voor de taliban in eerste instantie bij een grondconflict: "De reden dat zij tegenover ons stonden was omdat een stuk van ons land dichtbij hun huis lag. Dat stuk grond wilden zij van ons afnemen. Daarom wilden ze problemen creëren" (NPO, P.9). in dit kader dokterden uw achterneven een bijzonder ingewikkeld plan uit, waarbij zij uw broer met dwang de taliban wilden doen vervoegen: "Ze wilden dat hij de taliban zou vervoegen, en ze zouden ervoor zorgen dat hij iemand in het dorp zou moeten vermoorden, iemand die voor de overheid werkte. Nadat mijn broer die persoon zou gedood hebben zouden ze een persoonlijke vete tussen mijn broer en de familie van het slachtoffer starten, zodat mijn familie in de problemen zou komen. Ze wilden dat mijn familie in de problemen kwam" (NPO, P.12). U bevestigde dat dit grondconflict aan de basis van uw achterneven hun pogingen lag om u en uw broer voor de taliban te rekruteren: "In het begin was dat hun bedoeling. Dat was wat ze wilden: druk zetten op ons zodat we weg zouden gaan. Wanneer we weg zouden gaan zouden ze het land overnemen, zoals ze nu hebben gedaan. Of we zouden de taliban vervoegen" (NPO, P.10). Hieruit blijkt duidelijk dat het dispuut over het stuk grond centraal staat in uw asielrelaas, en dat de poging van uw achterneven om u en uw broer te rekruteren voor de taliban slechts een neveneffect is daarvan. Hoewel de taliban dus onrechtstreeks ook in uw problemen werd betrokken, is het belangrijk te benadrukken dat de oorzaak van de problemen waardoor u Afghanistan verliet dit landdispuut is, hetgeen een burgerrechtelijk conflict betreft. Zulke burgerrechtelijke disputen vormen geen grond voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, op basis waarvan het vluchtelingenstatuut wordt toegekend.

Uw broer vertelde u over het plan van uw achterneven, waarbij zij uw broer met dwang wilden rekruteren om uw familie in diskrediet te brengen (NPO, P.12). Er kunnen echter ernstige twijfels bij dit vermeende plan geplaatst worden, aangezien uw achterneven het hoegenaamd niet tot uitvoering brachten. Zo kan er bezwaarlijk gewag gemaakt worden van ernstige pogingen vanwege uw achterneven om uw broer te rekruteren: "Enkele keren toen hij naar het veld ging werd hij onderweg gestopt door de taliban en werd hij gevraagd om hen te vervoegen" (NPO, P.6). Toen uw broer na die schijnbaar vrijblijvende vragen om de taliban te vervoegen op een dag uit frustratie stenen naar de schapen van uw achterneven gooide, omdat die ongevraagd op zijn grond aan het grazen waren, namen uw achterneven die agressie tegen hun schapen zeer slecht op: "Ze beschuldigden hem ervan dat hij stenen op de vrouwen die in het huis waren probeerde te gooien" (NPO, P.10). Tijdens deze uitwisseling verweten uw achterneven uw broer ook dat hij nooit is ingegaan op hun vragen om de taliban te vervoegen. De hele situatie ontaardde: "Er ontstond een discussie tussen hen. Tijdens die discussie hadden die verwanten wapens en begonnen ze te schieten" (NPO, P.7). Uit deze gebeurtenissen blijkt een duidelijke tegenstrijdigheid. Enerzijds wilden uw achterneven uw broer rekruteren voor de taliban in het kader van een ingewikkeld plan om uw familie in diskrediet te brengen. Anderzijds haalden zij een bijzonder pietluttig incident aan om uw broer te beschieten. Deze extreme agressie jegens uw broer, die overigens in zijn recht was om de schapen weg te jagen (ze graasden immers op zijn grond), valt allerminst te verzoenen met het plan van uw achterneven om uw broer te rekruteren voor de taliban. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoewel uw broer het dorp verliet na dit incident, bleken uw achterneven ook na deze beschieting van uw broer, hun plan niet te hebben opgegeven. Zij dachten hem nog te kunnen overtuigen om de taliban te vervoegen, door u te rekruteren: "Zij wilden dat ik hen zou vervoegen, zodat ze via mij mijn broer konden motiveren om met het leger te stoppen en om hen ook te vervoegen" (NPO, P.12). In hun pogingen u te rekruteren bleken de talibanleden evenmin succesvol: "Ik weigerde. Ze sloegen me daarom" (NPO, P.7). Uw achterneven sloegen u niet enkel nadat u weigerde hun groepering te vervoegen. Ze sloegen u meermaals: "Ook op andere keren werd ik door hen geslagen. Op een andere keer kwamen ze naar mijn huis en vroegen ze hen thee te serveren. Toen ik weigerde sloegen ze me" (NPO, P.13). Er werd u voorgelegd dat deze agressie vanwege de talibanleden bezwaarlijk overtuigend kon geweest zijn in het kader van hun rekruteringspogingen. Uw antwoord was allesbehalve verhelderend: "Ik weet het, maar zij hebben macht. Ze doen wat ze willen. Wie hen ook weigert, het kan hen niet schelen" (NPO, P.13).

Deze verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Het is enerzijds niet geloofwaardig dat uw achterneven nog steeds dachten uw broer te kunnen rekruteren, nadat zij hem beschoten hadden en hij het dorp ontvlucht was. Het is bovendien allerminst aannemelijk dat uw achterneven zo'n agressieve strategie zouden hanteren om u te rekruteren. De ervaringen met uw broer indachtig, die zij omwille van hun agressieve rekruteringspogingen in de armen van het leger hebben gedreven, is het immers allesbehalve geloofwaardig dat zij bij hun pogingen u de rangen van de taliban te laten vervoegen op dermate agressieve wijze zouden bejegenen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er overigens op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Hoewel u een familieband had met de mensen die u en uw trachtten te rekruteren, is er in deze allesbehalve sprake van familiale of clanloyaliteit. U beschreef uw achterneven immers als tarboor, een term die alomtegenwoordig is in de Pashto cultuur en die wijst op bijzonder intense rivaliteit tussen neven (COI, blauwe map, zie administratief dossier). Aangezien u uw achterneven die uw broer en u wilden rekruteren voor de taliban als tarboor aanduidde, kan er dan ook allerminst sprake zijn van enige loyaliteit. Dat de omstandigheden rond deze poging tot gedwongen rekrutering dermate afwijken van die rond de reeds bijzonder zeldzame gevallen van gedwongen rekrutering, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over de manier waarop uw broer achternagezeten werd bevatten verscheidene ongeloofwaardige elementen. Zo had uw broer toen hij naar huis kwam, aangegeven "dat hij maar gewoon zou komen om haar te zien en even zou blijven en dan terug weg zou gaan" (NPO, P.13). Uiteindelijk bleef hij meerdere dagen, tot de taliban hem kwamen opzoeken en doden (NPO, P.8). Desgevraagd verklaarde u dat verlengde verblijf van uw broer als volgt: "Toen hij toen naar huis kwam was er een gevecht tussen daesh en

de taliban. Er waren veel taliban in het dorp. Hij zei dat hij enkele dagen thuis zou blijven omdat er veel taliban waren. Hij zou zien wanneer het rustiger was buiten, om dan te vertrekken" (NPO, P.14). Enerzijds dient te worden gewezen op het bijzonder toevallige karakter van deze gebeurtenissen: er breken gevechten uit tussen daesh en de taliban, net nadat uw broer thuiskomt, zodat hij langer thuis moet blijven. Anderzijds is het opvallend dat u deze gevechten tussen daesh en de taliban niet vermeldde toen u gevraagd werd uw problemen volledig uit de doeken te doen (NPO, P.7-8), maar dat u die pas aanhaalde toen u gevraagd werd waarom uw broer zo lang thuis bleef. Het verlengde verblijf van uw broer was nochtans heel belangrijk in uw asielrelaas, aangezien uw broer mits een kort bezoek vermoedelijk ongedeerd zou zijn teruggekeerd naar zijn werk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Hoe de taliban uw familie benaderde toen zij naar uw huis kwamen is tevens merkwaardig. Zo kwamen zij 2 verschillende keren op 1 avond naar uw huis: "Eerst vroegen ze weer naar mij" (NPO, P.15). Hoewel de taliban al had gepoogd u te rekruteren, vormde uw broer ontegensprekelijk hun voornaamste doelwit (zie supra). Het is dan ook onduidelijk waarom de taliban bij dit 1ste bezoek van de avond naar u vroeg, en niet naar uw broer. U vroeg zich ook af waarom de taliban zo handelde: "Ik weet het niet. Wij vragen ons ook af waarom ze eerst naar mij kwamen vragen, en dan later om 10u naar mijn broer" (NPO, P.15). De talibanleden lieten zich bij dat 1ste bezoek overigens opvallend gemakkelijk afschepen door uw moeder, die zei "dat ik nu ziek was en dat ik niet thuis was" (NPO, P.8). De taliban stelde zich verder geen vragen bij deze naakte bewering. Nochtans was die ook opmerkelijk in die zin dat zieken doorgaans wel thuis blijven. U verklaarde de makke houding van de taliban als volgt: "Ja, ze aanvaardden het. Want ze wilden niet met een vrouw discussiëren" (NPO, P.15). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Immers kwam de taliban diezelfde avond weer naar uw huis, en gingen ze weer met uw moeder in gesprek.

Bij hun 2de bezoek, later diezelfde avond, haalde de taliban aanvankelijk aan dat zij drinkwater wilden. Uw moeder weigerde hen wederom toegang tot uw huis. Pas toen onthulden de taliban de ware reden voor hun bezoek: "Nadat mijn moeder geweigerd had om de deur voor hen open te doen zeiden ze dat haar andere zoon daar was, en dat ze hem wilden" (NPO, P.15)". Waarom de taliban opnieuw een smoesje aanhaalde, eerder dan meteen open kaart te spelen over uw broer, is volstrekt onduidelijk. De taliban dreigde er vervolgens mee de deur met geweld open te beuken, waarop uw broer reageerde: "Mijn broer zei dat hij iets zou doen om te voorkomen dat ze het huis zouden binnenkomen. Hij begon te schieten. Hij dacht dat ze dan niet zouden durven binnenkomen en zouden weggaan" (NPO, P.15). Het idee van uw broer had echter een averechts effect: "nadat hij begon te schieten schoten ze terug. Maar ze hadden een RPG en ze wilden die afvuren en iedereen in het huis doden" (NPO, P.15). Het is tegenstrijdig dat de taliban enerzijds uw familie dermate voorzichtig benadert dat zij met smoesjes uw huis trachtten binnen te komen en zich aanvankelijk ook makkelijk lieten afschepen, maar dat zij anderzijds een raketlanceerder meebrachten en bereid waren uw huis in puin te leggen en uw hele familie te doden. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw achterneven na uw vertrek uit Afghanistan hun doel bereikt hebben en een stuk van de grond van uw familie ingepalmd hebben: "Ze laten hun vee daarop grazen" (NPO, P.9). Dit stuk land is echter niet alles wat uw familie heeft: "Ons land ligt niet allemaal samen. Het zijn verschillende stukken grond. Zij namen enkel het stuk grond bij hun huis. De grond die niet bij hun huis ligt, daar blijven ze af" (NPO, P.10). Hoewel het te betreuren valt dat uw achterneven een deel van uw grond zouden hebben ingepalmd, kan dit loutere fout bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging zoals bedoeld in de conventie van Genève, of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw achterneven haalden daarbij uw vertrek uit Afghanistan aan om hun slag te slaan: "Nadat ik vertrok uit het land namen zij het over. Nu hebben ze een goed excuus. Ze zeggen dat ik er niet meer ben en dat er niemand meer is van de familie om voor het land te zorgen" (NPO, P.9). Vervolgens kalmeerde de hele situatie: "Zij hebben het land nu in hun bezit. Daarom creëren ze geen probleem meer voor ons" (NPO, P.9). Desondanks zouden uw achterneven nog teruggekomen zijn naar uw huis om u te zoeken. De reden voor hun zoektocht naar u was "omdat ik niet met hen meewerkte, daarom wilden ze me straffen, en me misschien doden" (NPO, P.16). U verklaarde nog over de beweegredenen van uw achterneven om u na uw vertrek nog te zoeken: "Ze zeiden mijn moeder dat haar andere zoon voor de overheid werkte, en dat ik dan aan hen moest verantwoording afleggen. En omdat ik niet meewerkte moest ik gestraft worden" (NPO, P.16). Ook in deze verklaringen spreekt u zichzelf tegen. Immers is deze zoektocht naar u bezwaarlijk verenigbaar met uw verklaring dat "ze geen probleem meer voor ons" creëren na uw vertrek uit Afghanistan (zie supra).

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat uw achterneven u nog wilden vervolgen omdat u had geweigerd zich bij de taliban aan te sluiten. Die rekruteringspogingen waren namelijk louter een voorwendsel van uw achterneven, in het kader van hun plan om uiteindelijk een stuk grond van uw familie in handen te krijgen. Uw vertrek had tot gevolg dat uw achterneven eindelijk hun vee op die grond konden laten grazen (zie supra). Dat zij enerzijds uw vertrek vierden met de inbeslagname van uw grond, maar u anderzijds zouden willen vervolgen omdat u door uw vertrek in de praktijk hun rekruteringspogingen weigerde, is wederom tegenstrijdig en bovendien volstrekt ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing

niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader, wiens identiteit evenmin ter discussie staat. Uit de werkdocumenten en foto's van uw broer kan enkel worden besloten dat hij heeft gewerkt voor het Afghaanse leger. Ook dit staat in deze beslissing niet ter discussie. Echter zijn deze werkdocumenten allerm minst een bewijs van de vermeende rekruteringspogingen en vervolgingsfeiten door de taliban. Deze documenten herstellen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat uw profiel als broer van een soldaat bij het Afghaanse leger op zich niet voldoende is om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Er dient ter zake op gewezen te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat u als broer van een soldaat een profiel hebt dat in de belangstelling zou komen te staan van de taliban, of dat u door de taliban zou worden gevisieerd bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

bleekt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de

machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen “48/3 tot 48/6” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel”.

2.2. Op 20 augustus 2024 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Op 23 augustus 2024 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met bijkomende informatie inzake de actuele (veiligheids)situatie in Afghanistan, de huidige situatie van haar familieleden en haar voorgehouden verwestering (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Als bijlage bij de aanvullende nota voegt zij een aantal werkdocumenten ter staving van haar werk bij een carwash in België (zie bijlage 1 van de aanvullende nota).

2.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.4.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.4.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij haar achterneven (*"tarboors"*) die bij de taliban zijn en haar broer (en nadien ook haar) probeerden te rekruteren, dit in het kader van hun plan dat erop gericht was een stuk grond van hen af te nemen. Nadat haar broer S. weigerde hen te vervoegen en zich aansloot bij het leger, werd haar broer S. gedood door de taliban (notities CGVS, p. 7-8).

2.4.5. De Raad oordeelt evenwel dat de verklaringen van verzoekende partij over de rekruteringspogingen vanwege haar taliban-achterneven, en in het bijzonder over het plan dat haar achterneven zouden hebben gehad om haar broer met dwang te rekruteren om zo hun familie in diskrediet te brengen, dit alles met het doel om een stuk grond van hen af te nemen, iedere logica missen.

Omtrent dit vermeende plan van haar achterneven wordt in de bestreden beslissing immers terecht op het volgende gewezen: *"Uw broer vertelde u over het plan van uw achterneven, waarbij zij uw broer met dwang wilden rekruteren om uw familie in diskrediet te brengen (NPO, P.12). Er kunnen echter ernstige twijfels bij dit vermeende plan geplaatst worden, aangezien uw achterneven het hoegenaamd niet tot uitvoering brachten. Zo kan er bezwaarlijk gewag gemaakt worden van ernstige pogingen vanwege uw achterneven om uw broer te rekruteren: "Enkele keren toen hij naar het veld ging werd hij onderweg gestopt door de taliban en werd hij gevraagd om hen te vervoegen" (NPO, P.6). Toen uw broer na die schijnbaar vrijblijvende vragen om de taliban te vervoegen op een dag uit frustratie stenen naar de schapen van uw achterneven gooide, omdat die ongevraagd op zijn grond aan het grazen waren, namen uw achterneven die agressie tegen hun schapen zeer slecht op: "Ze beschuldigden hem ervan dat hij stenen op de vrouwen die in het huis waren probeerde te gooien" (NPO, P.10). Tijdens deze uitwisseling verweten uw achterneven uw broer ook dat hij nooit is ingegaan op hun vragen om de taliban te vervoegen. De hele situatie ontaardde: "Er ontstond een discussie tussen hen. Tijdens die discussie hadden die verwanten wapens en begonnen ze te schieten" (NPO, P.7). Uit deze gebeurtenissen blijkt een duidelijke tegenstrijdigheid. Enerzijds wilden uw achterneven uw broer rekruteren voor de taliban in het kader van een ingewikkeld plan om uw familie in diskrediet te brengen. Anderzijds haalden zij een bijzonder pietluttig incident aan om uw broer te beschieten. Deze extreme agressie jegens uw broer, die overigens in zijn recht was om de schapen weg te jagen (ze graasden immers op zijn grond), valt allerminst te verzoenen met het plan van uw achterneven om uw broer te rekruteren voor de taliban. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."* De loutere opmerking in het verzoekschrift dat haar achterneven op deze manier druk wilden leggen op haar broer S. volstaat allerminst om de onlogische en tegenstrijdige handelingen van haar achterneven te verklaren.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt vervolgens dat haar achterneven na dit schietincident waarna haar broer S. het dorp ontvluchtte hun plan om hem te rekruteren nog steeds niet hadden opgegeven, maar daarentegen trachtten haar broer S. alsnog te overtuigen om de taliban te vervoegen door verzoekende partij te rekruteren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erop wijst

dat de door verzoekende partij beschreven gang van zaken geenszins plausibel is: *“Hoewel uw broer het dorp verliet na dit incident, bleken uw achterneven ook na deze beschieting van uw broer, hun plan niet te hebben opgegeven. Zij dachten hem nog te kunnen overtuigen om de taliban te vervoegen, door u te rekruteren: “Zij wilden dat ik hen zou vervoegen, zodat ze via mij mijn broer konden motiveren om met het leger te stoppen en om hen ook te vervoegen” (NPO, P.12). In hun pogingen u te rekruteren bleken de talibanleden evenmin succesvol: “Ik weigerde. Ze sloegen me daarom” (NPO, P.7). Uw achterneven sloegen u niet enkel nadat u weigerde hun groepering te vervoegen. Ze sloegen u meermaals: “Ook op andere keren werd ik door hen geslagen. Op een andere keer kwamen ze naar mijn huis en vroegen ze hen thee te serveren. Toen ik weigerde sloegen ze me” (NPO, P.13). Er werd u voorgelegd dat deze agressie vanwege de talibanleden bezwaarlijk overtuigend kon geweest zijn in het kader van hun rekruteringspogingen. Uw antwoord was allesbehalve verhelderend: “Ik weet het, maar zij hebben macht. Ze doen wat ze willen. Wie hen ook weigert, het kan hen niet schelen” (NPO, P.13).*

Deze verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Het is enerzijds niet geloofwaardig dat uw achterneven nog steeds dachten uw broer te kunnen rekruteren, nadat zij hem beschoten hadden en hij het dorp ontvlucht was. Het is bovendien allerminst aannemelijk dat uw achterneven zo’n agressieve strategie zouden hanteren om u te rekruteren. De ervaringen met uw broer indachtig, die zij omwille van hun agressieve rekruteringspogingen in de armen van het leger hebben gedreven, is het immers allesbehalve geloofwaardig dat zij bij hun pogingen u de rangen van de taliban te laten vervoegen op dermate agressieve wijze zouden bejegenen.”

2.4.6. Wat betreft haar vrees voor rekrutering door de taliban, dient er bovendien op gewezen te worden dat haar verklaringen over de poging vanwege de taliban om haar gedwongen te rekruteren, en meer bepaald de door haar geschetste omstandigheden waarin deze poging tot gedwongen rekrutering plaatsvond, moeilijk te verzoenen vallen met de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekruteringen door de taliban. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal dienaangaande immers dienstig op het volgende: *“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er overigens op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Hoewel u een familieband had met de mensen die u en uw trachtten te rekruteren, is er in deze allesbehalve sprake van familiale of clanloyaliteit. U beschreef uw achterneven immers als tarboor, een term die alomtegenwoordig is in de Pashto cultuur en die wijst op bijzonder intense rivaliteit tussen neven (COI, blauwe map, zie administratief dossier). Aangezien u uw achterneven die uw broer en u wilden rekruteren voor de taliban als tarboor aanduidde, kan er dan ook allerminst sprake zijn van enige loyaliteit. Dat de omstandigheden rond deze poging tot gedwongen rekrutering dermate afwijken van die rond de reeds bijzonder zeldzame gevallen van gedwongen rekrutering, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar informatie waaruit moet blijken dat personen die voor de voormalige autoriteiten hebben gewerkt net één van de doelwitten waren van de taliban voor een gedwongen rekrutering, bemerkt de Raad dat uit de door verzoekende partij aangehaalde informatie louter blijkt dat de taliban personeel van de Afghaanse veiligheidsdiensten wegens hun expertise trachtten te overhalen om hun rangen te vervoegen en dat hierbij soms ook hun familie onder druk kon komen te staan. Deze informatie werpt geen ander licht op de informatie waarop verwerende partij zich baseert en waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Dient daarbij bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij op geen enkel moment heeft aangegeven dat de taliban haar broer S. wilden rekruteren omdat hij over een bepaalde expertise beschikte. Bovendien is het hoe dan ook niet aannemelijk dat de taliban haar broer S. om deze reden zouden hebben willen rekruteren, aangezien haar broer S. bij de eerste rekruteringspogingen vanwege de taliban geen enkele militaire ervaring had en hij op het moment van zijn dood slechts tien à elf maanden gediend had als soldaat. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar deze informatie om te verklaren waarom de taliban *in casu* afweken van hun gewoonlijke rekruteringswijze en haar broer S. (en ook haar) onder dwang wilden rekruteren.

2.4.7. Ook inzake het incident waarbij haar broer S. werd doodgeschoten toen hij nadat hij ongeveer 10 à 11 maanden in het leger had gewerkt thuis op bezoek kwam legt verzoekende partij manifest onaannemelijke verklaringen af.

Vooreerst acht de Raad het reeds bijzonder bevreemdend dat haar broer in de door verzoekende partij omschreven omstandigheden op bezoek zou komen bij hen thuis, dit om zijn zieke moeder te bezoeken, terwijl hij er nochtans van op de hoogte was dat de taliban nog steeds naar hem vroegen en voorts hun moeder hem gezegd had niet te komen (notities CGVS, p. 7). Dat hij slechts kort wilde langskomen om vervolgens onmiddellijk terug weg te gaan, neemt niet weg dat het niettemin een groot risico betrof om zich naar huis te begeven nu verzoekende partij aangaf dat er veel taliban in hun regio waren en ook in hun dorp er veel mensen bij de taliban zijn (notities CGVS, p. 7).

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat haar broer langer moest thuisblijven dan voorzien omwille van het uitbreken van gevechten tussen Daesh en de taliban net nadat haar broer thuiskwam, waarmee het risico om gevat te worden door de taliban nog groter werd. In navolging van de commissaris-generaal wijst de Raad evenwel op het bijzonder toevallige karakter van deze gebeurtenissen, met name dat er gevechten uitbreken tussen Daesh en de taliban net nadat haar broer thuiskomt zodat deze langer thuis moet blijven. In haar verzoekschrift meent verzoekende partij dat er geenszins sprake is van 'toeval' nu er wel vaker conflicten waren in de regio, doch de Raad bemerkt dat het wel degelijk erg toevallig overkomt dat er precies op het moment dat haar broer thuiskomt er gevechten uitbreken waardoor deze langer thuis moest blijven. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van de door haar beweerde feiten nog verder ondergraven doordat zij deze gevechten tussen Daesh en de taliban niet vermeldde toen haar gevraagd werd haar problemen volledig uit de doeken te doen (notities CGVS, p. 7-8) doch deze pas aanhaalde toen haar gevraagd werd waarom haar broer zo lang thuisbleef. Het verlengde verblijf van haar broer was nochtans erg belangrijk in haar asielrelaas, nu hierdoor zijn verblijf niet onopgemerkt bleef bij de taliban. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat zij wel degelijk gewag maakte van deze gevechten in het kader van haar vrij relaas, waarbij zij verwijst naar de pagina's 11 en 14 van de notities van haar persoonlijk onderhoud, stelt de Raad evenwel vast dat zij nergens gewag maakt van de gevechten die uitbraken op het moment dat haar broer thuiskwam maar louter verwijst naar gevechten die voordien plaatsvonden en tijdens dewelke zij en andere jongens van het dorp de taliban moesten helpen om water en munitie naar de bergen te brengen.

Daarnaast is ook de door haar beweerde wijze waarop de taliban haar familie benaderden toen ze naar haar huis kwamen zeer bedenkelijk. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig het volgende gemotiveerd: *“Zo kwamen zij 2 verschillende keren op 1 avond naar uw huis: “Eerst vroegen ze weer naar mij” (NPO, P.15). Hoewel de taliban al had gepoogd u te rekruteren, vormde uw broer ontegensprekelijk hun voornaamste doelwit (zie supra). Het is dan ook onduidelijk waarom de taliban bij dit 1ste bezoek van de avond naar u vroeg, en niet naar uw broer. U vroeg zich ook af waarom de taliban zo handelde: “Ik weet het niet. Wij vragen ons ook af waarom ze eerst naar mij kwamen vragen, en dan later om 10u naar mijn broer” (NPO, P.15). De talibanleden lieten zich bij dat 1ste bezoek overigens opvallend gemakkelijk afschepen door uw moeder, die zei “dat ik nu ziek was en dat ik niet thuis was” (NPO, P.8). De taliban stelde zich verder geen vragen bij deze naakte bewering. Nochtans was die ook opmerkelijk in die zin dat zieken doorgaans wel thuis blijven. U verklaarde de makke houding van de taliban als volgt: “Ja, ze aanvaardden het. Want ze wilden niet met een vrouw discussiëren” (NPO, P.15). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Immers kwam de taliban diezelfde avond weer naar uw huis, en gingen ze weer met uw moeder in gesprek.*

Bij hun 2de bezoek, later diezelfde avond, haalde de taliban aanvankelijk aan dat zij drinkwater wilden. Uw moeder weigerde hen wederom toegang tot uw huis. Pas toen onthulden de taliban de ware reden voor hun bezoek: “Nadat mijn moeder geweigerd had om de deur voor hen open te doen zeiden ze dat haar andere zoon daar was, en dat ze hem wilden” (NPO, P.15)”. Waarom de taliban opnieuw een smoesje aanhaalde, eerder dan meteen open kaart te spelen over uw broer, is volstrekt onduidelijk. De taliban dreigde er vervolgens mee de deur met geweld open te beuken, waarop uw broer reageerde: “Mijn broer zei dat hij iets zou doen om te voorkomen dat ze het huis zouden binnenkomen. Hij begon te schieten. Hij dacht dat ze dan niet zouden durven binnenkomen en zouden weggaan” (NPO, P.15). Het idee van uw broer had echter een averechts effect: “nadat hij begon te schieten schoten ze terug. Maar ze hadden een RPG en ze wilden die afvuren en iedereen in het huis doden” (NPO, P.15). Het is tegenstrijdig dat de taliban enerzijds uw familie dermate voorzichtig benadert dat zij met smoesjes uw huis tracten binnen te komen en zich aanvankelijk ook makkelijk lieten afschepen, maar dat zij anderzijds een raketlanceerder meebrachten en bereid waren uw huis in puin te leggen en uw hele familie te doden. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.” Verzoekende partij komt desbetreffend in haar verzoekschrift niet verder dan het loutere betoog dat *“hij moeilijk de handelwijze van de taliban kan uitleggen, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van de taliban niet kent”,* waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op deze geheel onlogische handelwijze van de taliban.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de oorzaak van de pogingen van haar achterneven om haar broer en haar te rekruteren in de eerste instantie lag bij een grondconflict. Meer bepaald wilden zij een stuk grond van hen afnemen dat dicht bij hun huis lag (notities CGVS, p. 9). Dient te worden opgemerkt dat blijkens haar verklaringen haar achterneven na haar vertrek uit Afghanistan hun doel hebben bereikt en het stuk grond hebben ingepalmd (notities CGVS, p. 10). Echter moet worden vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de vraag of zij nog steeds gevisieerd wordt door haar achterneven, die immers hun doel hebben bereikt. Enerzijds stelt zij dat toen haar achterneven het stuk grond innamen de hele situatie kalmeerde en “ze geen probleem meer voor ons (creëren)” (notities CGVS, p. 9), doch anderzijds stelt zij dat haar achterneven nog naar haar huis zijn teruggekomen om haar te zoeken zodat ze haar konden straffen, en misschien zelfs doden, omdat zij geweigerd had met hen mee te werken (notities CGVS, p. 16). Deze beweerde zoektocht naar haar valt geenszins te verenigen met haar eerdere verklaring dat haar achterneven na haar vertrek uit Afghanistan geen problemen meer creëerden. Bovendien kan niet worden ingezien waarom haar achterneven haar nog wilden vervolgen omdat zij had geweigerd zich bij de taliban aan te sluiten, nu de rekruteringspogingen louter een voorwendsel waren van haar achterneven in het kader van hun plan om uiteindelijk een stuk grond van haar familie in handen te krijgen. Het vertrek van verzoekende partij had tot gevolg dat haar achterneven eindelijk hun vee op die grond konden laten grazen. Dat zij enerzijds profijt haalden uit haar vertrek nu zij hierdoor de grond waarop zij al lange tijd aasden in beslag konden nemen, maar haar anderzijds zouden willen vervolgen omdat zij door haar vertrek in de praktijk hun rekruteringspogingen weigerde, snijdt geen hout. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met haar achterneven. In haar verzoekschrift voert verzoekende partij in dit verband nog aan dat haar achterneven haar familie thans met rust laten omdat haar broers nog jong zijn maar dat haar achterneven indien zij zou terugkeren naar Afghanistan haar zullen verdenken van wraakacties om het stuk grond terug te winnen nu zij immers als oudste levende zoon de mannelijke vertegenwoordiger is van de familie en aldus volgens de Pasthun-cultuur verantwoordelijk is om het land op te eisen en zo te voorzien in de behoeften van haar familie, waarmee zij evenwel geenszins concreet afbreuk doet aan voormelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

2.4.8. Vervolgens onderstreept de Raad nog dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar haar profiel als broer van een soldaat bij het Afghaanse leger teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dergelijke nood *in concreto* dient aan te tonen. Gelet op bovenstaande bevindingen, zijn er *in casu* evenwel geen geloofwaardige aanwijzingen dat zij als broer van een soldaat een profiel heeft dat in de belangstelling zou komen te staan van de taliban, of dat zij door de taliban zou worden gevisieerd bij terugkeer naar Afghanistan.

2.4.9. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen nu zij op geen enkele wijze van aard zijn de door haar voorgehouden problemen met de taliban te staven. Dient hierbij vooreerst te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten zeer relatief is, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is daar in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden, zonder dat er een mogelijkheid is om er de authenticiteit van na te gaan (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1, “COI Focus” betreffende “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). Bovendien kan haar taskara hoe dan ook hoogstens haar identiteit aantonen. Hetzelfde geldt voor de taskara van haar vader, die enkel diens identiteit kan aantonen. De werkdocumenten en foto’s van haar broer kunnen enkel aantonen dat hij gewerkt heeft voor het Afghaanse leger, doch vormen geen enkel bewijs van de vermeende rekruteringspogingen en vervolgingsfeiten door de taliban.

2.4.10. Uit het bovenstaande blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de taliban/haar achterneven, waardoor ook aan haar beweringen in haar aanvullende nota dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar haar, haar familieleden in Afghanistan onder druk zetten en haar jongere broer gedurende één week meenamen en vervolgens vrijlieten na tussenkomst van haar oom, geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit geldt des te meer nu zij hiervan niet het minste bewijs bijbrengt. De Raad acht het overigens opvallend dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nog voorhield dat haar familie met rust gelaten werd sinds haar vertrek uit Afghanistan (zie p. 13 van het verzoekschrift) doch in haar aanvullende nota dan weer laat uitschijnen dat de taliban haar familie in Afghanistan steeds onder druk zijn blijven zetten. Haar inconsistente verklaringen desbetreffend missen dan ook iedere geloofwaardigheid.

2.4.11. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.4.12. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) ‘verwestering’.

De Raad wijst er in dit verband op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïmagineerd en/of worden vervolgd.

Immers komt verzoekende partij niet verder dan op algemene wijze te verwijzen naar haar afwezigheid uit Afghanistan en haar verblijf gedurende enkele jaren in Europa. Echter kan geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft afwezig te zijn geweest uit Afghanistan en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partij laat geheel na *in concreto* aan te tonen dat, op welke vlakken en in welke mate haar afwezigheid uit Afghanistan en haar verblijf in Europa haar als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat of waarom het voor haar persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in haar voorgelaten land en regio van herkomst. Zij stelt zich westers te kleden en te gedragen, Frans en Engels te spreken, veel Belgische vrienden te hebben en “*perfect*” geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, doch blijft in gebreke hiervan enig bewijs neer te leggen. Ook van de in haar aanvullende nota vermelde relatie die zij in België zou hebben gehad met een Marokkaans meisje en levensstijl alhier brengt zij niet het minste bewijs aan, waardoor dit slechts blote beweringen betreffen. Aldus toont verzoekende partij hoegenaamd niet aan dat zij ten gevolge van haar afwezigheid uit Afghanistan en/of haar verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Uit het loutere gegeven dat zij in België werkzaam is bij een carwash, zo blijkt uit de werkdocumenten die zij per aanvullende nota bijbrengt, kan zulks althans niet worden afgeleid. Verzoekende partij geeft geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden geïmagineerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en zij toont geenszins concreet aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien dient hierbij nog te worden onderstreept dat verzoekende partij Afghanistan verliet op zestienjarige leeftijd en dat zij aldaar naast haar bezigheden als landbouwer af en toe de nabijgelegen madrassa bezocht waar zij enig onderricht kreeg over de Koran, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Voorts bedient zij zich nog steeds van een tolk Pashtu, geeft zij aan moslim te zijn en heeft zij nog regelmatig contact met haar familie in Afghanistan via haar maternale oom die in hetzelfde dorp woont (verklaring DVZ, vraag 9; notities CGVS, p. 5). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar familie haar in geval van terugkeer kan bijstaan en haar kan begeleiden en vergezellen bij het naleven van de aldaar heersende normen en regels. Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij niet aan dat het loutere gegeven dat zij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in haar hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van haar bijgevolg worden verwacht dat zij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar haar land en haar regio van herkomst. Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een reis naar en verblijf in haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïmagineerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haar hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat zij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

2.4.13. Waar verzoekende partij nog verwijst naar algemene informatie omtrent het schrikbewind van de taliban, duidt de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte

landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.4.14. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43; EUAA, *“Afghanistan. Country Focus”*, december 2023, p. 17-28). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in

Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.4.15. Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat zij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.16. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

2.4.17. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.4.18. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde als of ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.4.20. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de artikelen 2 en 3 EVRM, bemerkt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat de hij in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.4.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT